

Velikonoční pastýřský list

(přečtete věřícím při velikonočních bohoslužbách 2001)

Milé sestry a milí bratři v našem zmrtvýchvstalém Pánu Ježíši Kristu!

„*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!*“ (Ž 118, 24). Jásavý text velikonočního žalmu nejlépe vystihuje krásu dnešního dne, neslavnějšího dne roku, který svoji radost rozprostírá do celého velikonočního týdne, do celé velikonoční doby, do každé neděle. Právem, neboť v tento den náš Pán překonal smrt a jako první prošel do nového života, kam ho následují a budou následovat zástupy lidstva a, jak doufáme, i každý z nás.

Zastavme se nad těmito slovy, abychom vychutnali jejich krásu, abychom hlouběji pochopili šťastnou skutečnost, na které bez našich zásluh máme podíl.

1. Od onoho velikonočního rána, kdy Ježíš prošel jako zástupce lidstva branou smrti do nového života, smrt už nemá poslední slovo v životě člověka. To, co trvá navždy je On, Ježíš zmrtvýchvstalý, a v něm najde své věčné trvání každý, kdo je s Ním spojen. Jak říká koncilní dokument *Radost a naděje*, On sám, Boží Syn, se svým vtělením jistým způsobem spojil s každým člověkem (srovnej čl. 22). Nabídl nám však spojení ještě plnější, a to křtem. Sv. Pavel v listu Římanům (viz 6, 3 a n.) nám vysvětluje, že křtem jsme byli ponořeni do Krista a tím i do Jeho smrti, proto mu budeme podobni i v jeho zmrtvýchvstání. Proto se křtí především o Velikonocích, proto i někteří z Vás jste byli v těchto dnech pokřtěni a všichni si právě o Velikonocích svůj křest připomínáme. Bděme nad tím, ať pouto s naším Pánem a tím i naši budoucností s Ním a v Ném nic, totiž žádný hřích, nenaruší!

2. Ale i na to On o Velikonocích pamatoval! Vždyť jedna z prvních vět, které řekl po zmrtvýchvstání apoštolům, byla: „*Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou!*“ (Jan 20, 22-23). Byl to plod Jeho trpké smrti na kříži, kterou zaplatil za odpuštění našich hříchů. Využívejme tedy často tohoto odpuštění ve svátosti smíření! Jsme šťastní lidé, neboť můžeme svoje břemena hříchů odložit a obtížené svědomí osvobodit, jakmile je nám toho zapotřebí! Nemusíme se s tím vléci životem jako ti, kteří dobrodiní této svátosti nepoznali!

3. Ale o Velikonocích jsme dostali od Pána Ježíše ještě další drahocenný dar, který posiluje a prohlubuje naše křestní pouto s Ním: Eucharistii. V ní přijímáme Jeho oslavené Tělo a Krev, tajemně přítomné pod prostými způsoby chleba a vína, a tak se s ním hluboce spojujeme. Kéž se jím co nejčastěji sytíme, aby pro nás platilo Pavlovo: „*žije ve mně Kristus!*“ (Gal 2,20)!

4. Milé sestry a milí bratři, přijměme papežovu výzvu z jeho posledního Apoštolského listu: „*Zajed' na hlubinu!*“ (Lk 5,4)! Usilujme o svatost, ke které nás vybízí. Není to nic jiného, než nechat svůj život i život svých rodin a společenství proměnit naším zmrtvýchvstalým Pánem. On má tuto sílu a touží po tom. Dovolme mu, aby naplno vstoupil do našeho srdce. Jen tak nás může zcela zaplavit pravá velikonoční radost.

Z celého srdce Vám k tomu žehnám!

Váš biskup + František.

Velikonoce 2001.